

Huisgenoten Gods

PREEK OVER EFEZE 2:19, 20

Zingen: Psalm 119:78

Lezen: Efeze 2

Zingen: Psalm 87:1, 3 en 4

Zingen: Psalm 145:3

Zingen: Psalm 125:1

DE UITBREIDING van Gods Koninkrijk, gemeente, ligt vast in een Drie-enig God. Daarom zullen ze allen worden toegebracht wier namen geschreven zijn in het boek des levens. Dat zondaren bekeerd worden - of het nu op de zendingsvelden is of in ons arme vaderland - is een vrucht van het eeuwige welbehagen Gods. Daarom staat het er met die zaak zo goed voor, al komt alles ertegenop. De satan loopt te hoop als het Woord gepredikt wordt. Hij probeert alles te verwoesten. Maar het welbehagen des Heeren zal een gelukkige voortgang hebben. Daarvoor is een prijs betaald. Dat is de bloedgerechtigheid van Christus die Hij heeft geofferd aan Zijn Vader. Dit offer stelt Hij nog altijd voor in het binnenste heiligdom. Daarom ligt er een grondslag onder de arbeid in Gods Koninkrijk. Dat is niet de grondslag van de trouw van Gods knechten. Niet de grondslag van de ijver en de volharding van zendingswerkers. O, als het toch daarvan af zou hangen... De grondslag ligt op de bergen der heiligheid.

Daar staan we met de hulp des Heeren bij stil naar aanleiding van onze tekstwoorden uit Efeze 2:19 en 20. Daar lezen wij Gods Woord:

Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods. Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen.

Het gaat in deze tekstwoorden over: *Huisgenoten Gods*. Wat een wonderlijke naam, nietwaar? Wat een tere naam: huisgenoten Gods. In drie gedachten willen we overdenken:

1. De afstand tot het huis Gods;
2. De overplanting in het huis Gods;
3. De fundering in het huis Gods.

De afstand tot het huis Gods. Paulus benoemt die afstand met de woorden: ‘vreemdelingen, bijwoners.’ De overplanting in het huis Gods: ‘Níét meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.’ De fundering in het huis Gods. ‘Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen.’

1. De afstand tot het huis Gods

Paulus heeft een gezegende tijd gehad in Efeze. Tijdens zijn tweede zendingsreis is hij er zeer kort geweest; voor het pinksterfeest wilde hij weer in Jeruzalem zijn. Op zijn derde zendingsreis was Efeze de stad waar Paulus juist lang heeft gearbeid: drie jaren. Er is geen plaats geweest waar de apostel langer heeft gearbeid dan juist in Efeze. Het was een havenstad in Klein-Azië waar de Heere krachtige wonderen deed. Velen werden getrokken uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht.

Geloven we dat de Heere dat nog kan doen? Geloven we dat harten van koningen in Gods hand zijn als waterbeken? Kunnen vijandige stamhoofden leren buigen voor God? Ach, als de Heere ons ooit geleerd heeft hoe ontzaglijk hard ons hart is en als de Heere door vrije genade dat harde hart heeft leren buigen, dan kan het ook voor een ander.

De Heere heeft grote wonderen in Efeze gedaan. Maar toch was Paulus niet gerust over de gemeente. Aan het einde van zijn derde

zendingsreis heeft de apostel op het strand van Milete gesproken met de ouderlingen van Efeze. Hij heeft ze speciaal laten ontbieden. Er zullen zware wolven in de kudde komen. Deze zullen de kudde niet sparen, zo waarschuwde hij. Waak daarom!

Zo is Paulus naar Jeruzalem gegaan. Daar is hij gevangengenomen en naar Rome gebracht. Tijdens zijn eerste gevangenschap in Rome krijgt hij berichten uit Efeze. Het gaat niet goed met de gemeente. Dat bezet het hart van Paulus met een groot verdriet. De ijver verslapt, de waakzaamheid is er niet meer. De liefdewerken uit de wortel van het ware geloof verflauwen zo. Zo gaat Paulus, door Gods Geest geïnspireerd, een brief schrijven. Daarin spoort hij de gemeente van Efeze aan tot de praktijk der godzaligheid. Vanaf het vierde hoofdstuk vindt u vele aansporingen. Maar eerst legt de apostel in zijn brief een fundament. Hij begint bij het werk Gods in zondaren. Wat zou het baten als Paulus vanuit de mens aanspoort om goede werken te doen? Dan zouden er farizeeërs komen in Efeze en daar wordt de Heere niet door gediend.

In het eerste hoofdstuk van de brief spreekt Paulus over de verkiezende liefde Gods. Hij schaamt zich niet voor de uitverkiezing; hij begint er juist mee. In het tweede hoofdstuk lezen we over het grote wonder, dat voor jood en heiden, ja, voor ons allen nodig is. Het gaat over de levendmaking van een geestelijk dode zondaar. Door middel van verschillende beelden tekent Paulus dat grote wonder van het nieuwe leven. In het zestiende vers wordt er gesproken over verzoening van de vijandschap. In het zeventiende vers over vrede die verkondigd is. In het achttiende vers spreekt Paulus over een toegang en nu in ons tekstvers lezen we over vreemdelingen en bijwoners die nu medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods zijn.

Vreemdelingen. Bijwoners. Zo tekent Paulus de gemeente Gods in Efeze in hun eertijds. Vreemdelingen, wat zijn dat? Het woord dat Paulus gebruikt, ziet op mensen die voor de handel naar een ander land gingen en zich tijdelijk in een stad vestigden. Ze pasten zich wat aan de gewoonten van die stad aan voor zover het de handel uitkwam. Ze probeerden de taal van die stad wat aan te leren, voor zover ze het nodig hadden in de handel. Maar ze bleven altijd vreemdelingen.

Ze dachten er niet over om voorgoed in die stad te blijven wonen. Ze waren veel liever thuis, in hun eigen stad, onder hun eigen volk. Al woonden ze langere tijd in die stad; je kon altijd aan hun spraak horen dat het vreemdelingen waren.

Paulus schrijft verder over bijwoners. Dat waren ook handelsreizigers, maar zij hadden meer rechten gekregen doordat ze bepaalde verplichtingen op zich wilden nemen. Ze mochten bijvoorbeeld in de synagoge komen, als zij ze in hun godsdienst richtten naar de joodse wetten. Maar ze bleven bijwoners. Ze bleven ten diepste overal buitenstaan.

Vreemdelingen. Bijwoners. Zo tekent Paulus het eertijds van de heidenen die in Efeze tot God bekeerd waren. Ja, alle onbekeerde mensen op deze wereld, ver weg of dichtbij, zijn vreemdelingen. Weegt die nood op onze ziel? Liggen we wel eens te worstelen met de nood van zovele miljoenen wereldburgers die zonder God en Zijn Woord leven?

We komen nog dichterbij: we worden allen geboren als vreemdelingen en bijwoners. Zo zijn we niet geschapen. We zijn geschapen in de tere gemeenschap Gods. Geschapen zijn we om altijd Gods eer te verhogen. Door onze diepe val in Adam zijn we vreemdelingen en bijwoners geworden. Waarvan zijn we een vreemdeling? Weet u dat, onbekeerde medereizigers? Weet u wat u mist? Mist u het ook echt? Zullen we het opzoeken in ons teksthofdstuk? We lezen in het twaalfde vers: 'Dat gij in die tijd waart zonder Christus.' Dat is wat. We leven van nature zonder Borg. Dat betekent: zonder betaling voor onze hemelhoge schuld, zonder grond om God te ontmoeten. De deur van de rechtszaal kan elk ogenblik voor ons opengaan. Dan word ik opgeroepen voor de rechterstoel. Hoe ontzettend als ik geen Borg heb! Dat is het deel van een vreemdeling.

We willen het u van harte toewensen dat u daaraan ontdekt wordt. Dan gaat u straks de kerk uit als een vreemdeling, dan staat u overal buiten.

Wat zegt Paulus nog meer? In het twaalfde vers lezen we ook: 'Vervreemd van het burgerschap Israëls.' Dat is, zo zeggen onze kanttekeningen, de gemeente Gods. Wie daarachter komt, leert dat hij

buiten Gods volk staat. Als zij in de preek aangesproken worden, staat u erbuiten. Als de Heere hen verkwikt aan Zijn tafel, staat u erbuiten. Dan kunt u er niet aan denken dat daar ooit een plaats zou zijn voor u. Zo'n vreemdeling gaat tegen Gods volk opzien. Vroeger dacht u misschien: zij moeten maar benauwd door het leven. Of: Ik zou wel met hen willen ruilen als ik tachtig ben, maar nu nog niet. Ik heb nog zoveel te doen. Maar als God ingrijpt, gaat u het geloven: dát volk is gelukkig en ik ben ongelukkig.

Ze zijn ook vreemdelingen van de verbonden der belofte. Heidenen waren niet besneden. Miljoenen leven zonder het voorrecht van Gods bemoeienissen. Maar ook als we wel het teken van het verbond ontvingen - dat is een voorrecht -, kunnen we innerlijk vreemdeling zijn van het genadeverbond. Wie daaraan wordt ontdekt, leert dat hij het wezen van de zaak mist.

Ze hebben geen hoop, zo vervolgt Paulus in het twaalfde vers. Dat betekent: geen hoop voor de toekomst, geen hoop voor het sterven, geen hoop in dit leven. Misschien hebt u een hoopje gehad, zoals dat wel uitgedrukt wordt. Een hoopje omdat u gemoedelijk aangedaan was in Gods huis. Maar als God de blinde zielsogen opent, komt u erachter dat dit geen grond is voor de eeuwigheid.

Er staat nog meer: 'Zonder God in de wereld.' Om eigen schuld zijn we gescheiden van God. We hebben God verlaten, ons van Hem losgescheurd. En nu dolen we als een balling over deze aarde.

Herinnert u zich het beeld nog? De vreemdelingen woonden in een andere stad, maar ze wisten de weg niet goed in die stad. Zo is het ook als we vreemdeling zijn van God en vrije genade. Dan weten we de weg niet naar de binnenkamer. We weten de weg niet om zondaar voor God te worden. We weten de weg niet naar de troon der genade, noch de weg hoe we met God verzoend moeten worden. We kennen de weg niet die de Borg is gegaan om zondaren zalig te maken. Als er gepreekt wordt over de wegen die de Heere met Zijn volk houdt dan moeten we zeggen: 'Ik ken die weg niet. Ik ben daar zo blind voor.' Geeft u dat smart en droefheid?

Als er gepreekt wordt over de gangen van de Koning van de Kerk in Zijn diepe vernedering, over Zijn gang naar de hof van Gethsémáné,

naar het rechthuis en naar de vloekheuvel Golgotha, dan moeten we zeggen: 'Die weg ken ik niet, ik ben een vreemdeling.' Als er gesproken wordt hoe de opgestane Middelaar tot Zijn volk komt, moeten we zeggen: 'Daar ben ik een vreemdeling van.' Geeft u dat een zielsgemis? Als er gesproken wordt over de verhoging van Christus, waarin Hij een weg gebaad heeft tot het Vaderharte Gods, dan is er een volk, dat uitroept: 'Die weg ken ik niet.' Al mogen Gods kinderen weten geen vreemdeling te zijn van genade, al zijn ze geen vreemdeling van die dierbare Middelaar Gods en der mensen, dan kunnen ze vaak zo'n pijnlijk gemis gevoelen dat hen doet zeggen: 'Heere, die weg ken ik niet, zou U me willen onderwijzen?'

Weet u wat zo erg is? Als het ons zo weinig deert dat er op deze wereld miljoenen mensen leven die Gods Woord niet kennen. Zo aangrijpend is het als de nood van al deze heidenen op ons hart niet weegt. Verdrietig is het ook als we belijden vreemdeling te zijn, maar we zijn er eigenlijk tevreden mee. Misschien moeten we er niet aan denken om een maand met een kind des Heeren te leven. Zouden we dat volhouden? Het is te vrezen dat er velen zijn die het geen twee dagen zouden volhouden. Zo verknocht zijn we aan de wereld. Dat is een duidelijk teken dat we vreemdeling zijn van genade.

Als we nu een vreemdeling zijn, dan moeten we er maar niet op rekenen dat we straks in ons sterven een vriend Gods genoemd worden. Zullen we dan sterven als een vreemdeling? Of als een bijwoner? Misschien hebben we gewoond in een huis waar een kind van God woont. Misschien hebt u familieleden die huisgenoten Gods zijn. Dan komt het dichtbij, nietwaar? Dan ervaart u iets van het voorrecht om te horen spreken over Gods werk. Maar zult u niet vergeten: erbij is er wel naast. We kunnen er heel dichtbij zijn, we kunnen naast een kind van God in de kerkbank zitten en merken hoe de Heere Zijn Woord heiligt en gebruikt. Maar we zijn daarmee nog een bijwoner. Een kind van God kan ons we niet vasthouden als we straks opgeroepen worden voor de Rechter.

Vreemdelingen en bijwoners. Zijn er in ons midden die het met Ruth hebben uitgeroepen: 'Waarom heb ik genade gevonden in Uw ogen, dat Gij mij kent, daar ik een vreemde ben?' Als de Heere in het leven

van de Zijnen overkomt met Zijn genade dan zinken ze in diepe verwondering weg. Dan roepen ze het uit: ‘Heere, Heere, waarom niet een ander?’ We bedoelen het niet oneerbiedig, maar dan zeggen ze wel eens: ‘Heere, hebt U de verkeerde niet op het oog? Ik ben zo goddeloos. Daar zitten er die veel meer recht op genade hebben. Voor mij zit er een die veel teerder leeft.’ Dan kunnen ze het wonder niet op. De Heere brengt zulke vreemdelingen op Zijn tijd ook tot de spijze van de Koning. Als een vreemdeling in eigen waarneming mogen ze dan van de kruimels van de tafel van de Koning ontvangen. Maar ook daarna moeten ze blijven inleven: vreemdelingen, bijwoners. De zonde maakt steeds weer scheiding. Dat doet weer roepen: ‘Heere, zou U naar een vreemdeling willen omzien?’

Begrijpt u dat zulke mensen moed krijgen voor het zendingswerk? Want als het voor hen kan, dan kan het ook voor de blindste heiden. Zij leren zichzelf nog veel blinder dan de heiden kennen. Zij zondigen tegen licht en beter weten in, terwijl de heidenen zondigen zonder dat ze het licht ooit hebben gezien. Dan krijgen ze moed dat de Heere vreemdelingen zal blijven trekken en toebrengen tot de gemeente die zalig zal worden.

Bezien we nu het tweede punt:

2. De overplanting in het huis Gods

De apostel schrijft: ‘Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.’ Het zijn korte woordjes: ‘niet meer’ en ‘maar’. In deze enkele woordjes tekent Paulus het eeuwige, soevereine welbehagen Gods. Daarover sprak hij al eerder in het hoofdstuk. In de verzen 4 en 5 lezen we: ‘Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus.’

Als er vanuit dit welbehagen licht valt over het eertijds als ‘vreemdelingen en bijwoners’, dan wordt het wonder onverklaarbaar. De fontein van Gods zondaarsliefde wordt dan zo dierbaar, de put van Zijn genade is bodemloos.

Wat zou er gebeuren als de woorden ‘niet meer’ en ‘maar’ er niet

hadden gestaan! Dan waren alle mensen voor eeuwig vreemdeling gebleven. Er hoefde geen zendingswerk gedaan te worden, want er was geen weg van zaligheid te prediken.

Voelt u hoe Paulus zich verwonderde toen hij deze woorden opschreef? Het waren voor hem geen woorden, maar zaken! Kennen we dat vanuit de beleving van ons hart?

Paulus spreekt nu over ‘medeburgers der heiligen’. Heiligen. Dat zijn Gods kinderen. Zijn het heiligen? Jawel, in Christus. In zichzelf zijn ze zondig en vuil. En toch zijn ze heilig, dat wil zeggen: afgezonderd en aangenomen tot kind van God. Door het bloed van Christus zijn ze gekocht en door Zijn Geest gereinigd. Nu worden ze heiligen genoemd.

Paulus schrijft tot de gemeente in Efeze: u was een vreemdeling, u was een bijwoner, maar nu bent u een medeburger der heiligen. We denken nog even terug aan het beeld. Een medeburger betekent: u bent nu een wettige inwoner geworden van de stad. Daar verbleef u een poos voor de handel, maar nu hoort u er echt bij. Geestelijk betekent dit dat er een wonder is gebeurd van wederbarende genade. Daardoor wordt een zondaar overgeplant uit het rijk van de vorst der duisternis in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde. God heeft ze in Israël ingelijfd en doet ze de naam van Sions kinderen dragen. Dat is een naam die ze zelf nauwelijks durven uitspreken. Ze durven zichzelf vaak geen kind Gods te noemen. Maar nu geeft de Heere hun die naam. Gods kinderen in Efeze zullen zich verwonderd hebben toen de brief aan hen werd voorgelezen. Wil de Heere hun zo’n naam geven?

Medeburgers ontvingen de voorrechten waarin de stadsbewoners deelden. Medeburgers der heiligen ontvangen de voorrechten van Gods volk. Het grootste is dat ze God Zelf tot hun Koning krijgen. Ze krijgen die Koning zo lief. Daarom krijgen ze ook de wetten van de stad Gods lief. Ze krijgen hoogachting voor de inwoners van de stad Gods. De Heilige Geest leert hen de taal van de Godsstad, de smeekgebeden van de Godsstad, de boetepsalmen van de Godsstad, het kermen van de Godsstad, het bedelen in de Godsstad, maar ook op Gods tijd het zingen van de lofliederen van de Godsstad. Bovenal

leren ze de Koning van de stad benodigen. Gods Geest maakt plaats voor deze Koning. Hij leert hoe onmisbaar en noodzakelijk Hij is. De medeburgers der heiligen durven zichzelf meestal niet zo te noemen. In zichzelf blijven ze een vreemdeling. Als ze hun leven leggen naast het Woord, dan moeten ze vaak zeggen: 'Ik draag helemaal niet de kenmerken van een burger.' Als de Heilige Geest onderwijs geeft over de Koning van de Godsstad, dan vinden ze in zichzelf zo weinig van het beeld van Christus. Ze vrezen vaak dat ze buiten de Godsstad moeten omkomen.

Mogen we dan een vraag stellen? Bent u het daarmee eens geworden? Hebt u een welgevallen gekregen in de straffen der ongerechtigheid? Of zijn we daar te goed voor? We kunnen wel zeggen dat we overal buitenstaan. Maar het moet er eens op aankomen! Als de Heere ons overal totaal buitenzet, dan komt het wel openbaar dat we geen vriend zijn van ontdekkende genade.

Paulus noemt de burgers van de stad in onze tekst ook huisgenoten Gods. Dat is een naam die nog teerder is. Wettig inwoner worden van een bevoorrechte stad is groot, maar nu lezen we nog iets groters. De Heere schenkt niet alleen een plaats in de Godsstad, maar ook in het Goddelijke huisgezin.

Hoe is dat mogelijk? We hebben in Adam de duivel tot onze vader gekozen. De zonde kozen we tot onze broeder en zuster. Hoe kan de Heere zondaren dan 'huisgenoten Gods' noemen?

Weet u waar de verklaring ligt? In de Zone Gods. God ziet Zijn uitverkorenen aan in Christus. Hij heeft voor hen alle gerechtigheid volbracht en een volkomen offer gebracht. Zo kan God zondaren 'huisgenoten Gods' noemen. O, wat opent er zich dan een ruimte van zalig worden. Blinde heidenen, nu van God gescheiden, zullen dan dat heil erkennen. Verharde Joden zullen bekeerd worden. Nette, maar onbekeerde kerkmensen zullen worden opgenomen in het huisgezin Gods. Kreeg u zo verwachting voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk?

In het huisgezin Gods schenkt de Heere Zijn liefde. Daar geeft Hij geestelijk voedsel. Daar komen de kinderen nooit tekort, al klagen ze er helaas wel over. In het huisgezin Gods mogen ze omgang heb-

ben binnen de heilige familie. O, wat is dat een wonder! Ze zagen er zo vaak naar uit om Gods volk te ontmoeten, maar durfden er niet heen te gaan.

In het huisgezin krijgen ze ook de kastijdingen Gods. Hij geselt een iegelijk zoon die Hij aanneemt. Die kastijdingen Gods verstaan ze vaak niet. Ze vrezen dat ze met de roede buiten het gezin Gods gedreven worden en ver buiten de stad zullen omkomen. Ze vrezen dat Gods toorn tegen hen ontbrand is! Toch is het de liefdesroede Gods om de huisgenoten te leren sterven aan de zonde en aan zichzelf. Wat zijn dat pijnlijke lessen! Die lessen zijn hard nodig, opdat de huisgenoten zich leren gedragen als kinderen Gods. Ze moeten geoefend worden in een kinderlijke overgave en een kinderlijke afhankelijkheid. Zo moeten ze leren God te laten regeren. Is dat, volk van God, niet een moeilijke les? Is dat geen onmogelijk stuk? Daar is de Geest van Christus voor nodig!

Deze Geest maakt de huisgenoten gelijkvormig aan de oudste Broeder in het huisgezin Gods. Dat is Christus Die Zichzelf wilde overgeven tot in de dood, ja, de dood des kruises. Hij week niet achterwaarts toen God Zijn aangezicht verborg. Hij week niet achterwaarts toen de slagen van Gods heilig recht op Hem afkwamen en Gods toorn Hem verteerde.

In het huisgezin Gods brengt Christus de Zijnen ook aan Zijn dis. Daar leert Hij hen de dierbare les: Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank. Hij verzadigt hen met het heilige van Zijn huis en met het vette van Zijn paleis.

De huisgenoten Gods hebben ook heilige plichten. Ze behoren te leven naar de wetten van de stad. Jodocus van Lodenstein schrijft bij deze tekst dat de medeburgers herkenbaar zullen zijn. Ze zullen de taal gaan spreken van de stad Gods, ze zullen de manieren moeten leren van de stad Gods.

De huisgenoten Gods zullen elkaar gaan ontmoeten. Al komen ze dan uit verre landen, hun harten smelten ras ineen. Ze herkennen elkaar in hun zielsverdriet en hun gemis, in hun honger en dorst naar de gerechtigheid. Ze zullen elkaar herkennen aan wat ze aan hun God mogen hebben. Ze herkennen elkaar omtrent de dierbaarheid en de

waarde die ze mochten zien buiten zichzelf in de Middelaar Gods en der mensen. Dan mogen ze samen Gods Naam grootmaken. Die banden kunnen ook worden ervaren op de zendingsvelden. Al spreek je dan letterlijk elkaars taal niet, al is er een cultuurbarrière, maar er zal herkenning zijn in de wezenlijke zaken van zonde en genade. Want de Heere bekeert Zijn volk daar net zoals hier. Zingen we daarover nu eerst uit Psalm 145, het derde vers.

Zij zullen, uit de volheid van 't gemoed,
Gedachtig aan den milden overvloed
Van Uwe gunst, die roemen bij elkeen,
En juichen van al Uw gerechtigheên.
De HEER' is goed en vriend'lijk en weldadig,
Barmhartig, mild, lankmoedig en genadig;
Hij doet Zijn gunst aan allen klaar bemerken;
Zijn goedheid is verspreid op al Zijn werken.

Huisgenoten Gods. We zagen de afstand tot het huis Gods, de overplanting in het huis Gods. Nu letten we op het derde punt:

3. De fundering in het huis Gods

Het is zeer groot als de Heere door wederbarende genade een kind des toorns maakt tot een huisgenoot Gods. Van Gods zijde worden dan alle schatten van Christus op de rekening gezet van zo'n adamskind. Maar zo wordt dat niet aan de zijde van de mens beleefd. Hij komt er juist achter voor eigen rekening te leven. Zonder God en zonder fundament in het leven is hij op reis naar de eeuwigheid. Dan komt een zondaar erachter dat de steen van zijn leven in het moeras van de zonde aan het wegzakken is, of misschien op een zandgrond ligt die niet houdbaar is voor een eeuwigheid. Dan wordt het nood in het leven. Is dit uw nood?

Waar werkt de Heere op aan? Zullen we proberen om het samenvattend te zeggen? De Heere werkt er in het leven van Zijn kinderen op aan dat ze alle grond verliezen. Dan moeten ze niet een beetje grond verliezen, maar alle grond.

Wanneer gebeurt dat? Als God bij aanvang of voortgang ontdekt aan de heilige deugd van Zijn Goddelijk recht. Kent u dat? Die deugd Gods is zo vlekkeloos rein. In het licht daarvan is alles tekort. Nee, niet tekort in mijn eigen ogen - dat kan ik wel uitspreken - maar tekort in Gods oog. En daar komt Gods kind achter. Dat komen ze aan de weet. Ze worden gewogen en te licht bevonden. Ze kunnen niet meer werken met wat er gebeurt is. Ze kunnen niet meer werken met een belofte die ze eerlijk ontvangen hebben. Dan kan Gods Kerk niet werken met een geopenbaarde Middelaar. Er moet betaald worden. O, dan moet er betaald worden. Gods kind kan veel dierbaarheid gezien hebben in de Heere Jezus. Maar God komt terug op Zijn recht en doet gevoelen: 'Onze God is Rechter. Sela.' Dan kermt Gods kind: 'Heere, trek niet door, want dan is het voor eeuwig verloren. Ik heb niets om te betalen, niets om God te ontmoeten.'

In deze weg krijgt de Kerk een fundament in het leven nodig. Zo leren ze kermen en hongeren naar de Middelaar, opdat Hij in hun leven gelegd zou worden als het enige Fundament. Zie, daar spreekt de apostel over: 'Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen.'

De hoeksteen draagt twee muren en verbindt deze aan elkaar. De hoeksteen was een grote steen. Hij moest draagkracht hebben. Van de kracht van deze hoeksteen was het gebouw afhankelijk. Nu schrijft Paulus over het Godsgebouw dat rust op een fundament. Dat fundament zijn de apostelen en profeten, met Jezus Christus als de uiterste Hoeksteen. Al de apostelen en al de profeten hebben immers van deze Middelaar getuigd.

Onlosmakelijk aan het fundament is de Hoeksteen verbonden. Hoe ziet die Hoeksteen eruit? O, zegt de Bruid, blank en rood. Blank en zuiver, zonder enige zonde, volkomen rein en daarom zo beminnelijk. De reinheid van de Hoeksteen gaat het hart vervullen, omdat het tegenover de vuilheid van het eigen bestaan staat. Als de Heere het oog opent voor de Hoeksteen dan mogen Gods kinderen zalig zien op deze Middelaar.

Hoe ziet die Hoeksteen eruit? Aan de ene zijde smetteloos rein en aan de andere zijde, met eerbied gesproken, zo zwaar gehavend. Want

er zijn wat klappen op deze Hoeksteen gekomen. Dat is in woorden niet uit te drukken. Het zijn de slagen van de wet, de slagen van de toorn van God en de vloek van de Sinai. 'Hoe word Ik geperst', zo kermde Christus het uit, 'totdat het volbracht zij.'

Hoe ziet die Hoeksteen eruit? Het is een Hoeksteen Die niet alleen blank is, maar ook rood. Die Hoeksteen drupt van het bloed. Hij drupt van het verzoenende bloed dat uit Zijn gezegende lichaam is voortgekomen. Dat is het allesreinigende bloed dat Hij wilde uitstorten om vloekwaardigen vrij te maken van de vloek. Hoeveel waarde krijgt die Hoeksteen als de bloedrode kleur van de Middelaar ontdekt wordt. De Hoeksteen krijgt niet alleen waarde, maar wordt vooral zo noodzakelijk. Opnieuw klinkt het in de ziel: er moet betaald worden. Er móét betaald worden. Zo krijgen Gods kinderen een fundament in hun leven nodig. Zonder deze grondslag voelen ze zichzelf wegzinken. Ze roepen het uit: 'Ik zink in het slijk, die vloed is mij te hoog.' Nu is de Heere zo goedertieren, dat Hij in die worstelingen wel eens iets doet gevoelen van de vastigheid van de Hoeksteen. Gods Geest brengt de Zijnen met hun lasten en noden bij de Hoeksteen om de kracht ervan te ondervinden. Dan mogen ze rusten waar God gerust heeft. Dan wordt de Hoeksteen alleen maar dierbaarder. De Hoeksteen wordt zo het voorwerp van hun liefde.

Nu staat er in de tekst: 'Gebouwd op het fundament.' Wat dat betekent? Dat er een onlosmakelijke band is gelegd tussen een zondaar en de Hoeksteen Jezus Christus. Dat doet God van Zijn zijde in het uur van de levendmaking. Dan worden die twee onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Maar zalig zijn zij, die het persoonlijk mogen beleven dat zij in een geloofsvereniging met Jezus Christus gebracht worden.

Wie is de Hoeksteen? Hij is Jezus, Die kwam om zalig te maken. Hij kwam om te verlossen van dat grootste kwaad, de zonde, en om te brengen tot dat hoogste goed, de gemeenschap met God. Hij is Christus, gezalfd met de Heilige Geest tot Profeet om te onderwijzen in de weg der zaligheid. Maar Hij kwam ook als Hogepriester om Zijn ziel te geven tot een rantsoen tot in de dood. En als Koning Die altijd het godsgebouw zal beschermen.

Veel kan er gezien worden in deze Hoeksteen. De kracht en de algenoegzaamheid van de Middelaar kunnen de ziel wonderlijk verruimen. Maar als God Zijn aangezicht verbergt om uw zonden en om uw ongerechtigheden, dan komt de vraag weer terug: bent u gefundeerd op de enig geldende gerechtigheid van Jezus Christus? Wat kan het een bange vraag zijn: hoe zal ik ooit gefundeerd worden? Dan staat Gods kind voor raadsels en weten ze de weg niet. Wat is dat voor een weg? Een stervensweg. Dat is een weg waarin de Heere leert wie u geworden bent. Dan wordt een zondaar Adam voor God. De vloek die op Adam rust, wordt rechtvaardig uw vloek. God voleindigt een zaak en snijdt ze af in rechtvaardigheid. Want de Heere doet een afgesneden zaak op aarde. Dan zakt een zondaar weg in de peilloze afgrond van de verlorenheid en dat is volkomen rechtvaardig. De liefde tot de Rechter doet hen zwijgen, het oordeel omhelzen. Daar staat Jozua de hogepriester in het gericht en hij zwijgt, want: 'Uw doen is enkel majesteit, aanbiddelijke heerlijkheid.'

Daar gebeurt het eeuwige wonder. Daar wordt Jezus Christus als de Hoeksteen neergelegd. Dat is de Hoeksteen, Die zo geslagen is in het gericht en Die zo bedekt is met het bloed van de verzoening. Hij is het Die tussentreedt. Om Zijnentwil valt de steen die in een eeuwige nacht moest omkomen, op de Hoeksteen. Door de kracht van Gods Geest worden ze gefundeerd op de bloedgerechtigheid van Christus. Dan mogen ze gaan zingen, in God verblijd, aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen. Dan zingt Paulus: 'Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onze Heere Jezus Christus.' Kunt u begrijpen dat Paulus niets wilde weten dan Jezus Christus en Die gekruisigd? En dat hij de Hoeksteen begeerde aan te prijzen aan de kerk in Efeze? O, dan is het toch de begeerte van het hart om deze Middelaar aan te prijzen. Alles kunnen we over Hem niet zeggen, want daar is de tong te kort voor. Maar dan is er toch de begeerte om Jezus Christus als de enige Hoeksteen aan te mogen prijzen. Door Hem kunt u waarlijk zalig worden.

Niemand, niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is. Zij die naast dit fundament bouwen en toch menen tot dat Godsgebouw te horen, zullen eeuwig omkomen. Wee degenen die op

de zandgrond bouwen van een ijver voor God, van goede bedoelingen en voornemens. We komen ermee om. Alles wat náást de Hoeksteen staat, hoe mooi het ook is, zal omvallen.

Nu ligt de Hoeksteen er nog in Zijn uitnemende kracht en Zijn alles-overtreffende waarde. Die Hoeksteen zakt nooit weg, al worden er nog duizenden stenen opgelegd. Een schare die niemand tellen kan, uit jood en heiden, zal op deze Hoeksteen worden gefundeerd. Maar blijven wij ernaast liggen? Overdenk uw nood, overdenk wat u mist. De wereld gaat voorbij en haar begeerlijkheid, maar die Hoeksteen is zo uitnemend dierbaar en gewillig om vuile en zondige stenen te dragen. Het staat er aan onze zijde wel hopeloos voor, maar er is een God Die leeft. Er is een God Die het gebed hoort. O, haast u dan toch, spoed u toch om uws levens wil.

En, kinderen des Heeren, de nuttigste wegen zijn die waarin u afgebroken wordt. Dat is de spoedigste weg om gefundeerd en gebouwd te worden op de Hoeksteen. Waarom ontloopt u deze wegen zo vaak? Dat is de wortel uit Adam. We willen overeind blijven. De Heere snijde u van alles af opdat het fundament dierbaar mag worden en de kracht ervan in uw ziel ondervonden mag worden. Dan zal God Drie-enig u alles worden en ontvangt Hij de eer die Hij zo waardig is te ontvangen, tot in alle eeuwigheid. Amen.

